

Arrest

nr. 146 537 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 12 september 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij beslissing van 18 april 2012 werd de aanvraag bij toepassing van artikel 9bis ongegrond verklaard. Dat is de bestreden beslissing.

Met een brief van 20 mei 2015 meldt de verwerende partij dat de verzoekende partij op 10 december 2012 vrijwillig is vertrokken naar het land van herkomst.

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.09.2011 werd ingediend door:

MT (R.R.: xxx) nationaliteit: Rusland (Federatie van) geboren te Uzgen op (...)1949 adres: (...) 8800 ROESELARE

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene haalt aan dat zij kampt met ernstige medische problemen en dat zij hiertoe een aanvraag art. 9ter ingediend heeft. Zij diende inderdaad een aanvraag art. 9ter in op 18.07.2010. De aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 07.10.2010 en betrokkene is tot op heden in bezit van een medisch attest van immatriculatie. De buitengewone omstandigheden worden bijgevolg in casu vermoed. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt immers duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. Betrokkene kan de beslissing ten gronde inzake haar aanvraag art. 9ter verder afwachten.

Daarnaast haalt verzoekster aan dat zij bij haar zoon verblijft, mijnheer MG, die de Belgische nationaliteit bezit. Ter staving legt zij een uittreksel uit het bevolkings-, vreemdelingen- en wachtregister, een kopie van de verblijfstitel van haar zoon, een kopie van de geboorteakte en een attest van het CGVS voor. Zij zou volledig van hem afhankelijk zijn gelet op haar medische toestand. Zij beroept zich op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet gevraagd wordt het Belgische grondgebied te verlaten, omdat zij in het bezit werd gesteld van een medisch attest van immatriculatie. Zodoende kan zij verder bij haar zoon verblijven en is er van een schending van artikel 8 van het EVRM geen sprake. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.

Sinds haar aankomst in België zou betrokkene onmiddellijk inspanningen gedaan hebben om zich te integreren, maar er wordt geen enkel bewijsstuk voorgelegd ter staving. De loutere bewering dat men zich geïntegreerd heeft, volstaat niet als grond voor regularisatie.

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 21.01.2010, die afgesloten werd op 25.11.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure - namelijk één jaar en ongeveer tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan:

"Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM. Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993). Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster geen bewijs zou voorleggen inzake haar onmiddellijke inspanningen tot integratie, waarbij wordt opgemerkt dat de loutere bewering dat men zich geïntegreerd heeft niet volstaat. Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niets afdoen aan de voorwaarden gesteld in de instructie voormeld. In het verzoekschrift tot regularisatie dd. 12.09.2011 werd uiteengezet dat verzoekster met een medische problematiek kampt en bij haar zoon MG noodgedwongen inwoont, waarbij werd opgemerkt dat deze over de Belgische nationaliteit beschikt. Deze redenen die door verzoekster werden aangehaald als sterke sociale binding met België werden nooit beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden. In de bestreden beslissing wordt deze argumentatie van tafel geveegd met de stelling dat art. 8 EVRM

niet geschonden kan zijn, aangezien er geen bevel wordt betekend om te vertrekken. Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate gaat onderzoeken of er hier sprake is van een prangende humanitaire situatie en in dit verband én de medische problematiek én de verplichte bijstand van haar zoon én het feit dat deze de Belgische nationaliteit heeft, zomaar niet wordt in rekening gebracht. Minstens is het zo dat ook in de criteria van de instructie 19.07.2009 er een "catch all"-criterium is opgenomen dewelke toelaat om regularisatie toe te kennen aan personen in "andere prangende humanitaire situaties". Dit laatste criterium heeft tot gevolg dat elkeen die niet aan de expliciet omschreven criteria voldoet doch wel buitengewone omstandigheden kan aantonen en een prangende humanitaire situatie wél in aanmerking komt voor regularisatie. De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Zij heeft gesteld dat de medische problematiek in het kader van een procedure art. 9 TER VW dient behandeld te worden, en dat een schending art. 8 EVRM niet aan de orde kan zijn omdat geen bevel wordt betekend, doch heeft geenszins enig antwoord verschaft op de vraag tot regularisatie op basis van het feit dat zij samenwoont met haar zoon die Belgische nationaliteit heeft en dat haar medische problematiek vereist dat zij wordt bijgestaan door derden, in casu haar zoon."

2.1.2. Wat betreft de materiële motivering is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om de beoordeling over te doen. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aanvraag die verzoekster bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet indiende, werd ongegrond verklaard omdat verzoekster argumenten aanhaalde ter staving van haar regularisatieaanvraag die betrekking hadden op de procedure bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De medische elementen die nog steeds beoordeeld moeten worden in de procedure 9ter kunnen geen grond tot regularisatie vormen op grond van artikel 9bis. Bovendien werd verzoekster reeds in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

In de bestreden beslissing wordt vermeld tevens dat artikel 8 van het EVRM niet geschonden is door de weigering tot regularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat verzoekster niet gevraagd werd het grondgebied te verlaten. Daardoor kan zij voorlopig verder verblijven bij haar zoon in België. Verzoekster stelde in haar aanvraag dat zij geïntegreerd is in België, maar zij legde geen bewijsstukken voor. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dienaangaande motiveert: *"Sinds haar aankomst in België zou betrokkene onmiddellijk inspanningen gedaan hebben om zich te integreren, maar er wordt geen enkel bewijsstuk voorgelegd ter staving. De loutere bewering dat men zich geïntegreerd heeft, volstaat niet als grond voor regularisatie."*

Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, zonder enige uitleg te geven over de wijze waarop, volgens haar, door de bestreden beslissing dergelijke schending zou plaatshebben. Een middel moet niet alleen een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel bevatten, maar ook een uiteenzetting van de wijze waarop, de ingeroepen rechtsregel zou worden geschonden. Een onderdeel van een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoekster kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Verzoekster verwijst naar de instructie van 19 juli 2009. De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht). Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980. Schending rechten van verdediging. Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur. De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249). De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval. Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie. In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in haar herkomstland, haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekster heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen omwille van de eerdere afwijzing van de regularisatie. Gezien er door verwerende partij nooit enige navraag is gebeurd naar bijkomende informatie inzake de door verzoekster ingeroepen toestand, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn na te gaan of er sprake is van buitengewone omstandigheden in hoofde van verzoekster dan wel een prangende humanitaire situatie, en verder juist het gebrek aan stukken wordt opgeworpen als basis voor de afwijzing (wat impliceert dat als verzoekster wel de nodige stukken zou kunnen voorleggen, er dan wel een regularisatie verblijf aan de orde zou kunnen zijn) is er manifeste schending van art. 9 bis VW, art. 3 EVRM en de beginselen van behoorlijk bestuur aan de orde. Dat verzoekster in het kader van huidige procedure alsnog de bewijsstukken van niet aflatende inspanningen tot integratie, voorlegt. Er wordt in gene mate afdoende en in concreto gemotiveerd waarom de door verzoekster aangehaalde elementen inzake integratie in België, de problemen in het herkomstland en de preciaire medische problematiek, niet in oenschouw zouden kunnen genomen worden.”

2.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Het is aan de verzoekende partij om in de aanvraag duidelijk aan te geven op welke elementen zij zich beroept zowel wat de ontvankelijkheid van de aanvraag als de gegrondheid van de aanvraag betreft. De verwerende partij heeft niet de plicht om bijkomende gegevens op te vragen.

Verzoekster verwijt de verwerende partij dat zij geen rekening heeft gehouden met de elementen die zij naar voor heeft gebracht bij haar asielaanvraag.

Uit de aanvraag tot machtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt niet dat verzoekster zich heeft beroepen op de elementen die zij naar voor heeft gebracht bij haar asielaanvraag. Dit betoog mist feitelijke grondslag.

Verzoekster roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, zonder enige uitleg te geven over de wijze waarop, volgens haar, door de bestreden beslissing dergelijke schending zou plaatshebben. Een middel moet niet alleen een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel bevatten, maar ook een uiteenzetting van de wijze waarop, de ingeroepen rechtsregel zou worden geschonden. Een onderdeel van een middel waarbij verweerder of de Raad slechts door het interpreteren van de bedoeling van verzoeker kan uitmaken welke schending van welke rechtsregel is bedoeld, is niet ontvankelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze zou zijn genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC